

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Velkomster

Citation: Ploug, Carl: "Velkomster", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid73715/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Velkomster.

1.

Til Landhøeren 1849.

Velkommen hjem til Arnens Fred,
I Kampens Fostersønner!
Hvorhen I drog, der fulgte med
Vort Haab og vore Bønner;
Herhjemme ogsaa Vagt vi holdt,
Og hvort et Hjerte banked stolt,
Naar Sejrens Baun I tændte.

Den Kæmpeaand, som engang bar
En Verden paa sin Skulder,
I Mindets Drøm indlullet var,
Afvant med Kampens Bulder;
Da vaanded Danmark sig i Nød,
Og Livet rørtes i dets Skød,
Og Folkeaanden vaagned.

Og I forstod dens dybe Røst,
I kjækt dens Vei berodte,
Og mens I holdt en blodig Høst,
Dens Sæd I vidt udsprede;

Ja, Eders Sværd blev Moscs's Stav,
Som slog mod Folkets Bryst, — deraf
Udsprang en Livsens Kilde.

Og derfor Tak det jubler nu
Med mange tusind Stemmer,
Og derfor det i trofast Hu
Al Eders Gjerning gemmer.
Velkommen hjem til Brødres Favn
Fra Kampens Ild, fra Sejrens Baun!
Velkommen, danske Dreng!

2.

Til Sømagten 1849.

En lille Plet, som Øjet knap opdager
Paa Verdens Kort — er hele Danmarks Land;
Men Havet, som dots trange Grændse drager,
Gjør Landet stærkt og rig den danske Mand:
Det slaar et Hegn om vore Blomsterkyster,
Som graadig Nabos Vælde røkker ej;
Det vugger kostbar Kjøl ved sine Bryster,
Og aabner Mandens Mod saa vid en Vej.

Og ikke blot i Rummet, men i Tiden
Har Havet vide ført den danske Aand.
Viis mig en Kæmperække før og siden,
Som den fra Bille op til Absalon!

Og Flagets Hæder skal vel evig strække,
Gaar Lykken end en enkelt Gang imod;
Thi ingen Sky dots lyse Kors kan dække,
Dets røde Dug ej plettes kan af Blod.

Velsignet være Danmarks evigunge
Og rige Brud, det frie, friske Hav,
Med Heltedraper paa sin dybe Tunge,
Med Heltelig udi sin dybe Grav!
Velsignet være Hver, som dristig følger
Ad sine Fædres Vej til Magt og Ros
Og møder Danmarks Fjende paa dets Bølger!
Velsignet være hver en brav Matros!

8.

Til Landhøeren 1851.

Hil Jer, Danmarks seiersæle Sønner!
Hil Jer, Folkets unge, friske Blomst!
I tog med paa Vej dets bange Bønner,
Men det jubler ved Jer Atterkomst;
Thi da I drog bort, var Danmark lille;
Det er blevet stort ved Jer Bedrift,
Stort — i Sjæle tro og Hjerter milde,
Stort — i Skjaldekvad og Mindeskrift.

9*

Det har kostet mange mørke Dage,
Mangen farlig Dyst og Prøve haard,
Mange Møers Graad og Mødres Klage,
Manget Liv, der stod i fejrest Vaar.
Talrig er den vorden, „Ryes Brigade“,
Ædelt Blod har øget Danmarks Gjæld;
Gode Kæmper vare de, som glade
Did med Læssøe gik og Schleppegrell.

Men i Nødens Stund vi fandt os sammen
Som et Folk med samme Hjerteslag,
Og i alle Sjæle tændte Flammen,
Som begejstred Jer paa Kampens Dag;
Og i Taarers varme Regn er Grøde,
Styrkens Rug af Savnets Fure gror,
Og af Troskabs Blod skal voxe røde
Roser frem paa Danmarks frelste Jord!

Hil Jer da, I tro og tappre Svende!
Tak for hvad I led og hvad I stred!
Kampens tunge Gjerning er tilende,
Kampens Maal Jer vinker nu I Fred.
Maalet, det er eet for os og Eder,
Eet for Høi og Lav, for Mand og Viv:
Det er Danmarks Riges Held og Hæder!
Det er Folkets frie, sunde Liv!

Slesvig.

Der er et Ord, et kostbart Ord,
Et elsket Navn,
Som altid lyde skal om Bord,
Og atter tages skal i Kor,
Saa vidt der aabner sig i Nord
En Broderfavn;
Saalænge Danmark har en Mand,
Der deler med sit Fædreland
Dets Savn.

Det Landet er, hvorfor vi stred
Med Sværd i Haand:
Endnu isønder er dets Led,
Endnu det har ej varig Fred,
Endnu der bor bag Ejd'rens Bred
En fjendtlig Aand;
Endnu det hænger ikke fast,
Endnu behøves kunstig Bast
Og Baand.

Men Slesvig — det er Danmarks Fod.
Skal fast det staa,
Saa maa med sunde Ledemod
Det fæstes til sin Livsens Rod,
Og Aarer med det samme Blod